

Сега зная: не грѣятъ въ небето звездитѣ
за отмора на нашитѣ погледи влюбени,
не тъмнѣе джбътъ, не ухаятъ липитѣ,
за да можемъ подъ тѣхъ като въ сънь да се губимъ . . .

Ето, ти си отиде — и азъ ще си ида.
Още нѣкоя пролѣтъ, и лѣто, и зима —
и на двата ни кръста далечни, невидими,
имената ни, може би, нѣма да има.

А въ небето звездитѣ все тѣй ще си свѣтятъ,
и ще тегнатъ гроздоветѣ зрѣли на есень,
а на пролѣтъ отново ще цѣфнатъ дърветата,
и подъ тѣхъ други двама ще минатъ унесени.